

Το σπίτι

Το σπίτι που μένω είναι μαζί μνήμη, καταφυγή, κόπος.

Είναι μνήμη γιατί μένω εδώ από σαράντα δυο χρόνια και τα δωμάτια του φυλάγουν τις φωνές, τις χειρονωμιές, τα χαμόγελα, τα δάκρυα περίπου μιας ολόκληρης ζωής.

Είναι μνήμη γιατί υψώθηκε με τις θυσίες των γονεών μου. Αυτοί δεν είναι πια μ'εμάς, αλλά είναι σα να ήταν ακόμη εδώ, γιατί στο καθετί που με περιβάλλει μπορώ να αισθάνομαι την παρουσία τους.

Είναι μια καταφυγή σαν καθε άλλο σπίτι, είτε μεγάλο είτε μικρό, γιατί περιέχει τις αγαπημένες γωνίτσες και τα πιο αγαπητά πράγματα.

Είναι τελικά κόπος γιατί απαιτεί φροντίδες που κοστίζουν καιρό και χρήμα.

Συχνά νομίζω ότι είναι ένα σπίτι πάρα πολύ μεγάλο για μένα και τον άντρα μου και ότι σε λίγα χρόνια θα πρέπει να το αφήσω.

Αλλά όλα τα αγαπημένα ενθύμια και οι ανάμνησες θα έρθουν μ'εμένα.

Francamaria Gaglione

Napoli 14-10-2010

Το σπίτι μου είναι ένα σημαντικό κομμάτι της ταυτότητάς μου. Το αγόρασα περίπου είκοσι χρόνια πριν, σε μια δύσκολη στιγμή της ζωής μου, με τις δυνάμεις μου και τα χρήματά μου, χωρίς βοήθεια από κανένα. Το καμάρι μου.

Το γέμισα με τις μνήμες της δικής μου ζωής και των ανθρώπων που αγάπησα, συγγενείς, φίλους, εραστές. Είναι γεμάτο φωτογραφίες, πινακάτες, λουλούδια, δέντρα, πέτρες και όστρακα που κράτησα σε όλα τα ταξίδια μου.

Είναι το μέρος όπου αισθάνομαι ήρεμη και χαρούμενη. Είναι το μέρος όπου γυρίζω πάντα ευτυχισμένη.

Mitzi Marotta- Gigli

Napoli 14-10-2010